

PEPEL MRTVIH DNI

Jože Udovič

Ugasnila je mavrica glasov,
zadnje marjetice so potemnele v spominu,
oblaki so nizko nad očmi
in v pojemajočem plamenu
ne poje več dobri, zvesti duh.

Ne vem, zakaj moram nocoj
do svetilke na koncu izgubljene poti,
do žalostne svetilke: nikomur ne sveti
in motne solze ji kapljejo
mrtvi ptici na grob.

Prehodim travnike mraku
in zaslišim za seboj stopinje
še neznanih bojazni.
Z davno mesečino orošene peruti
preplašene pobegnejo
in mrzla usta noči
mi govore tesno ob licu —
kakor vsevedna usta blazne žené.

Most iz nizke megle
se vzpenja čez vodo: vsa kalna
in jezna odnaša
suho listje in lunine vzdihé.
Onstran obstanem pred nizko hišo
in skozi potno okno gledam obraze
pod petrolejko, ki siplje
cvetni prah svoje luči
na oči venečih sanj.

Sredi noči je kraj,
ki vem zanj samo jaz,
tího odpiram skrita vrata spominov
in na negibne prsi polagam
besede kakor vejice temne ciprese,
ki diše po preteklosti,
in na blede roke svoj molk
kakor vel bršljan.

Vse molči,
nič se me ne oklene,
nič ne zadiha ob mojih besedah,
le utrujena sapa v stari,
črni svili noči
mi obriše oči s preperelim robcem,
ki se je z njim dotaknila smrti
in v dlan mi nasuje pepel
mrtvih dni.

NASMEH IZ GLOBINE ✓

Jože Udovič

V grmu se zgane zelena roka
in rosa mi pade na oči.
Zadnji odmevi zarje donijo
v večernem gozdu.

Zemlja me kliče z imenom,
vsem drugim neznanim,
njeni vzdih, cvetoči
ob robu poletne poti,
se nalahno dotikajo
mojih rok.

— Vidim — vzklikne v meni glas,
— vidim skrivno svetlobo v stvareh,
čutim, kaj se pretaka v njih. —
Vse, kar je, se strne
v nekaj kratkih besed,
med njimi švigajo drobni,
modri bliski.

Pod sklonjeno vrbo stoji krastača
s krono rumenega cveta na glavi.
Brani mi pot do tolmuna,
kjer se bodo vsak čas odprli
gosti cvetovi zvezd.
Z bilko grenke trave
jo spremenim
v trdosrčni kamen.